

Le chicon

MAXIME WALADI /
ACTION ZOO HUMAIN

Bitterzoete geschiedenis

Pieter T'Jonck
Gezien op 14 juli 2018
NT Gent Arca.

In 2016 werd Maxime Waladi aan de theateropleiding LUCA gelauwerd voor zijn scriptie 'Eeuwig Anders – Mijn identiteit op scène'. Zijn eerste solo, 'Le chicon', gaat door op dat thema. Als zoon van een Vlaamse en een Marokkaan weet hij waarover hij praat. Hij moest als jongere schipperen tussen die twee werelden. Maar hij vertelt zijn verhaal wel zo joviaal als een geboren zwanzer.

01 NOVEMBER 2019

De sfeer zit er meteen in: Waladi schudt de hand van de toeschouwers. Hij geeft immers om hun welbevinden en geluk, beweert hij. Zelf was hij niet altijd zo gelukkig, geeft hij meteen toe. Net zo min als zijn broer Ayoub, die er overigens niet bij kan zijn. 'Wegens dringende familiezaken' verklapt hij - met veelbetekenende blikken.

Maar dan gaat het weer over geluk, hoe dat te bereiken en te behouden. Voor Waladi is de 'chicon', het witlof, er het ultieme symbool van. Een plant die groeit zonder zonlicht, die enkel warmte en vruchtbare aarde behoeft. En dan de moraal: 'Als de aarde niet vruchtbaar genoeg is, dan moet ge Uw best doen om ze vruchtbaar te maken'. Een tegelwijsheid van formaat.

Die aandacht voor witlof is geen toeval: Maximes moeder runde een kwekerij in Lemmeke, een gehucht van Kampenhout, tegen de luchthaven. Maxime is dol op witlof. Hij wil die liefde delen door ter plekke witlofsoep te koken. Ondertussen gaat het vooral over zijn gezin. Het boterde er niet. De vader was een klaploper, die leefde op kosten van zijn vrouw, tot hij verdween richting Brussel. Pas jaren laten kreeg Maxime weer contact met hem, om te ontdekken dat hij een broer had, Ayoub.

Als Ayoub afzakt tot in Lemmeke om te zien hoe zijn broer opgroeide, krijgt hij een tirade van de moeder over zich heen over zijn nietsnut van een vader. In ruil moet Maxime een preek van zijn vader ondergaan, over de dag dat de

Marokkanen triomfantelijk terug zullen keren naar het moederland. Als hij dat verhaal niet slikt, scheldt zijn vader hem uit voor luierik, zwakkeling, dikzak. Opgroeien tussen twee verschillende culturen, het is niet simpel.

Opgroeien tussen twee verschillende culturen, het is niet simpel.

Het mooie van ‘Le chicon’ is dat Waladi als een Jeckyll and Hyde alle personages in zijn verhaal een na een met verve gestalte geeft. Met een bh rond zijn bloot bovenlijf wordt hij zijn vloekende, teleurgestelde moeder. Diezelfde bh als bandana rond zijn hoofd gespannen roept een zweverige vader en broer op.

Dramaturgisch rammelt het stuk helaas, ondanks de hulp van een ervaren rot als Zouzou Ben Chicka. Het gedoe met de soep, of de koppeling tussen ‘geluk’ en witlof blijft geforceerd. Waladi weet ook niet van ophouden. Als het gaat over de witlofkweek scheelt het geen haar of hij haalt ook mistoestanden in de landbouw door de mangel. Misschien terecht, maar hier irrelevant.

Waladi kan het evenmin laten om kijkers te pas en ten onpas in het spel te betrekken, Hij doet zelfs alsof zijn moeder in het publiek zit. Wil hij mensen bezweren dat ze geen schrik moeten hebben? Wil hij ze aanspreken op hun ervaringen en visie. Beide wellicht. Maar uiteindelijk wil je zijn verhaal kennen. Dat is sterk genoeg zonder die poespas.